

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.281 van 15 april 2004
in de zaak A. 57.353/XII-2508.**

In zake : Paul HOPMANS,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. Hermans
kantoor houdende te Mechelen,
F. Halsvest 33/1

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Paul Hopmans op 7 april 1994 heeft
ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 26 januari 1994 van
de minister van Binnenlandse Zaken om hem niet te machtigen het beroep van privé-
detective uit te oefenen;

Gelet op het arrest nr. 47.938 van 14 juni 1994 waarbij de
vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt
verworpen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur J. Stevens;

Gelet op de beschikking van 26 januari 1995 die de neerlegging ter
griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het
verzoek tot voortzetting van de procedure van verzoeker en de laatste memorie van
de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Hermans, die verschijnt voor verzoeker, en van adjunct-advocaat P. Cornette, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur J. Stevens;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat met brief van 7 januari 1992 detectivebureau BVBA Albatros een aanvraag tot erkenning als privé-detective indient voor onder anderen verzoeker; dat de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag op 26 januari 1994 verwerpt enerzijds omdat verzoeker niet het voordeel van artikel 22 van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective geniet en niet voldoet aan de opleidingsvoorwaarde van artikel 3, 5°, of ervan is vrijgesteld, en anderzijds omdat hij is veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens valsheid in geschriften en gebruik, misbruik van vertrouwen en uitgifte van cheques zonder dekking, zodat hij niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 3, 1°, van de wet van 19 juli 1991;

Overwegende dat verzoeker in een enig middel de beide motieven van de bestreden beslissing betwist; dat, met betrekking tot het tweede motief, verzoeker in essentie toelicht dat hij inderdaad wegens feiten bedoeld in artikel 3, 1°, van de wet van 19 juli 1991 veroordeeld is geworden, dat hij evenwel voornemens was eerherstel te vragen en dat de overheid, door reeds op 26 januari 1994 te beslissen, hem niet de kans heeft gegeven “om zich in regel te stellen met de voorwaarden binnen redelijke termijn”;

Overwegende dat verzoeker, in verband met dit tweede motief, in de memorie van wederantwoord nog opmerkt dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter het argument dat ze binnen de zes maanden op de aanvraag moest antwoorden, dat de bestreden beslissing “ook niet” binnen de zes maanden na de

aanvraag is genomen, dat hij, aangezien de tenuitvoerlegging van zijn veroordeling van 16 februari 1989 wat de hoofdgevangenisstraf van zes maanden betreft gedurende vijf jaar wordt uitgesteld, nu eenmaal slechts eerherstel kon verkrijgen na 16 februari 1994, dat de wet van 19 juli 1991 in een overgangsperiode tot 2 oktober 1995 voorziet, en dat de beslissing van 26 januari 1994 derhalve ontijdig is;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord terecht doet gelden “dat de bestreden beslissing gebaseerd is op twee motieven die elk afzonderlijk de weigeringsbeslissing kunnen schragen” en “[d]at de wettigheidskritiek dus dient gegrond te zijn voor beide motieven om tot een vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten”;

Overwegende dat verzoeker luidens het tweede motief van de bestreden beslissing “niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in artikel 3, 1°, van de [wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective]”; dat volgens die bepaling, zoals zij toentertijd luidde, de vergunning slechts wordt verleend indien de aanvrager niet veroordeeld is, zelfs niet met uitstel, tot een gevangenisstraf van ten minste zes maanden wegens enig misdrijf, of tot een lagere correctionele straf wegens huisvredebreuk, schending van het briefgeheim, opzettelijk toebrengen van slagen of verwondingen, diefstal, afpersing, misbruik van vertrouwen, oplichting, valsheid in geschrifte, aanranding van de eerbaarheid, verkrachting, de misdrijven bepaald bij de wapenwetgeving en de wetgeving op de verdovende middelen, de misdrijven bepaald bij de artikelen 379 tot 386ter van het Strafwetboek, omkoping van ambtenaren, gebruikmaking van valse namen, heling, uitgifte van ongedekte cheques, schending van het telefoongeheim, meeneed, valsmunterij; dat verzoeker niet betwist een in het voorschrift bedoelde veroordeling te hebben opgelopen bij vonnis van 16 februari 1989 van de correctionele rechtbank te Leuven;

Overwegende dat naar eis van het toenmalige artikel 2, § 1, vijfde lid, van de wet van 19 juli 1991, in werking getreden op 2 oktober 1992, de beslissing waarbij de vergunning wordt verleend of geweigerd “binnen zes maanden na de aanvraag ter kennis [moet] worden gebracht van de aanvrager”; dat, alleszins bij ontstentenis van enige vraag vanwege verzoeker om de beslissing over zijn aanvraag van 7 januari 1992 uit te stellen, de verwerping ervan bij beslissing van 26 januari 1994 bezwaarlijk als te vroeg kan worden beschouwd;

Overwegende dat het de verwerende partij evenmin kwalijk kan worden genomen op 26 januari 1994 geen rekening te hebben gehouden met een herstel in eer en rechten dat op dat moment volgens verzoeker zelf niet eens al mogelijk was, dat hij alsdan ook nog niet had aangevraagd en dat hem in elk geval pas een jaar later, op 5 januari 1995, is verleend;

Overwegende, samenvattend, dat de verwerende partij gerechtigd was op 26 januari 1994 over verzoekers aanvraag te beslissen, dat zij zich voor die beslissing op de veroordeling van 16 februari 1989 mocht steunen en dat die veroordeling van aard is voldoende de beslissing te verantwoorden; dat hieruit volgt dat verzoekers kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing ongegrond is en dat geen aandacht meer moet besteed worden aan zijn kritiek op het eerste motief aangezien die, zoals gezien, in de gegeven omstandigheden toch niet tot de nagestreefde nietigverklaring zou kunnen leiden; dat bijgevolg de vordering moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijftien april 2004, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.